

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

Тонка Червенкова, Главна сестра на МБАЛ - Чирпан: НЕКА ЗАЕДНО ПРОМЕНИМ СИСТЕМАТА

Да си професионалист по здравни грижи в България е дръзко начинание, на което устояват все по-малко наши сънародници. Заплахата страната ни съвсем скоро да се окаже без нужните специалисти е напълно реална. Решихме да Ви покажем защо това е така, с надеждата, че решаването на проблемите минава през тяхното споделяне.

"Предизвикателството да работя в България" е темата на националния конкурс за есе, който организира Clinica.bg заедно с Българската асоциация на професионалистите по здравни грижи (БАПЗГ).

Състезанието е част от глобалната кампания на Световната здравна организация (World Health Organization - WHO), Международния съвет на сестрите (International Council of Nurses - ICN) и независимата благотворителна организация Burdett Trust for Nursing, която стартира на 27 февруари 2018 г. в Лондон и Женева и се провежда в целия свят под надслов "Здравните грижи сега" (Nursing now).

Представяме Ви есето на Тонка Червенкова:

Име: Тонка Стойчева Червенкова

Възраст: 54 години

Месторабота: Главна медицинска сестра в МБАЛ-Чирпан

Трудов стаж: 31 години

Образование: Медицинска сестра, бакалавър по социални дейности, магистър по управление на здравните грижи, специалист по контрол на инфекциите

Хобита: Народни танци, йога, доброволец в БЧК

Девиз: "Аз мога!"

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

Младо, дребничко, слабо момиче, чисто като сълза, завършва Медицинския институт с най-висок успех от випуска, защото е вложило цялото си старание, за да стане добра медицинска сестра. Готова да помага на страдащия човек, да облекчи болката му с топъл поглед и блага дума, да извърши медицинските манипулации с професионализъм. Това бях аз през далечната 1986 г. Явих се пред комисия за разпределение. Изпратиха ме в моя роден град. Така започна моята кариера в общинската болница. Тя беше голяма и спретната и в нея практикуваха невероятни специалисти. Втурнах се в работата със страст. Исках да науча и да мога колкото се може повече неща. Бързо напредвах.

Откриха отделение по хемодиализа. Имах желание то да специализирам там. Беше нещо различно от това, което бях учила и знаех. Изучавах всичко свързано с апаратурата, пациентите и моите задължения. Беше много отговорно, но това не ме плашеше, а напротив исках професионалното ми израстване да не спира дотук.

За моя голяма радост времената се промениха и се даде възможност на медицинските специалисти да учат. След като родих и второто си дете завърших бакалавърска и магистърска степени и специализация. Заслужено, след конкурс, заех длъжността главна медицинска сестра.

Това беше ново предизвикателство за мен – да ръководя, да контролирам, да вземам решения, да поемам отговорност за процесите, които текат в болницата. Не беше лесна работа, но аз исках да успея. Започнах четене на Държавен вестник, рамкови договори, закони, наредби и какво ли още не. Имаше много трудности, но аз трупах опит и се радвах на всяко постижение.

За съжаление трудът ни – моя и на колегите ми – никога не е бил оценяван достатъчно добре. Обмисляла съм десетки пъти възможността за работа в чужбина. Започнах да събирам информация, от която научих, че доходите на медицинските сестри там са по-високи от българските, но, сравнявайки ги със стандарта на живот в съответната страна, също са ниски. Стигнах до извода, че трудът на медицинските специалисти в целия свят е неоценен. Разликата е, че в някои страни са дадени повече правомощия на колегите, има по-добро отношение към тях, а това несъмнено носи и малко повече удовлетворение. Но дали това би било достатъчно основа –

телна причина да напуснем своята родна страна и да оставим близки и приятели. Нима те не се нуждаят от добри специалисти, нима не са им необходими точно нашите умения, знания и грижи в даден момент?

Днес, гледайки как се съсипват болница след болница, как младите колеги напускат, за да търсят късметата си и как оставащите изнемогват, сърцето ме боли. Затова бих казала на всички млади хора – останете! Останете, не защото ще ви е лесно, не защото е идеално, а защото тук можете всичко да учите, да се усъвършенствате, да избирате в коя област искате да работите и докъде искате да стигнете, а когато постигнете това, повярвайте ми, ще бъдете оценени и безкрайно удовлетворени. Ще се сблъсквате с много трудности, но след всяко преодоляване ще се чувствате по-успешни, по-добри в професията и по-горди от себе си. Ще се изградите като личности, които ще могат да вземат самостоятелни решения. Ще сте отговорни, никога няма да се предавате, докато не постигнете желаната цел. Ще правите много избори в живота си, но те ще бъдат правилни, благодарение на опита ви в тази толкова „мъжка“ и толкова „нежна“ професия.

Нека заедно променим системата, да покажем на света, че специалистите по здравни грижи са отделни професии, и в същото време неразривно свързани, като всеки един орган от човешкия организъм. Да не допускаме да ни сравнят с когото и да било, тъй както механика не се сравнява с пилота на самолета. Ние сме необходими, за да функционира здравеопазването! Нека извоюваме авторитет и самостоятелно достойно заплащане на нашия труд. Готови ли сте да искате да направите това тук и сега?

Родете вашите деца тук, отгледайте ги на родна земя и с примера си ще ги възпитате да бъдат успели и щастливи хора. Нека всички заедно успеем! Аз вярвам!

Есето е публикувано в Clinica.bg на 17.04. 2018 г. и в Електронния бюлетин на БАПЗГ - брой 5/2018 г.